

Sigga Engsbro

Sigga Engsbro, lektor ved Professionshøjskolen Absalon og ph.d.-studerende ved Aalborg Universitet. Primært interesseområde er forestillinger om god moralsk livsførelse i den tidlige middelalder. I sit ph.d.-projekt beskæftiger hun sig med præsentation og konstruktion af herskeridealer i 900-tallets historieskrivning i Byzans, det latinske Europa og den islamiske verden.

Keywords: videnscirkulation, etik og moral, historieskrivning, kirkefædre, det østfrankiske rige, 900-tallet.

DEN NYE HISTORIESKRIVNING I 900-TALLET

Kirkelige autoriteter som forbilleder og vejledere

Med Liudprand af Cremonas værk Antapodosis blomstrede historieskrivningen op efter en 50-årig stilstandsperiode i det østfrankiske rige. Samtidig skete et skift i den foretrukne historiske genre. Nu tog forfatterne udgangspunkt i individet i stedet for årets begivenheder. Endda var disse forfattere på hver deres vis nyskabende. Forklaringen på nyudviklinger inden for historieskrivningen bør søges i 900-tallets konventioner for tekstfremstilling, dvs. anerkendt viden om forfatterpraksis. Liudprand tog den lærde autoritet Rather af Verona som sit tekstlige forbillede. Med afsæt i Rathers værk Praeloquia og Liudprands Antapodosis undersøger artiklen forfatternes repræsentation, konstruktion og reception af viden om forfatterpraksis og betydningen heraf for historisk fremstilling.

Historieskrivningen i tidlig middelalder byggede på en antik såvel som en bibelsk og tidlig kristen arv.¹ I en antik romersk tradition benyttede forfatterne sig af to grundskemaer i historieskrivningen, et annalistisk med notering af årets begivenheder i kronologisk rækkefølge og et biografisk. Historieskrivningen

1 Innes & McKitterick, s. 194 ff.

formidler her positive såvel som negative moralske eksempler.² I den romerske kejsertid blev historieskrivningen i tiltagende grad biografisk. Omdrejningspunktet for narrativerne var kejseren og hans familie. Her fremstillede forfatterne kejseren som eksemplarisk forbillede, når hans handlinger førte til politisk succes.³ I Bibelen eksisterer annalistiske såvel som biografiske narrativer. Heri tjener biografiske skildringer til at illustrere, hvorvidt det enkelte menneske efterlever Guds vilje. Guddommelig belønning er udtryk for Guds velvilje og god moralsk opførsel. Amoraliske mennesker, som forbryder sig mod Gud, modtager derimod en timelig straf.⁴ I den tidlige kristendom lod forfattere sig inspirere af antikke og bibelske modeller for historieskrivning og syntetiserede dem. Her benyttede de kristne forfattere sig i 300- og 400-tallet i lighed med antikke forfattere af historiske eksempler til at formidle moralske budskaber.⁵ Fx genbrugte latinske kristne negative moralske eksempler fra romersk historieskrivning til at illustrere ondskaben i den hedenske fortid.⁶ Og i den første kristne kejserbiografi skildres kejseren som en eksemplarisk kristen hersker efter bibelsk forbillede samtidig med, at forfatteren byggede på en antik biografisk tradition.⁷

I middelalderen kan man overordnet skelne mellem to former for historieskrivning. Den *tællende* og *fortællende* historieskrivning.⁸ Karakteristisk for den *tællende* historieskrivning er dens fokus på tidsforløb. Hertil hører genrerne annaler (*Annales*), krøniken (*Chronicon*) og verdenskrøniken (*Chronographia/Chronicon*). Fælles for disse genrer er den annalistiske værkopbygning og den kortfattede gennemgang af begivenhederne i en absolut kronologi. Forfatteren anførte hændelser inden for et specifikt år som oftest uden at tolke kausale sammenhænge eksplicit.⁹ Karakteristisk for den *fortællende* historieskrivning er dens fokus på individets livsforløb og handlinger. Omdrejningspunktet for narrativet er typisk verdslige eller gejstlige lederskikkelser såsom konge, biskop eller abbed. Forfatteren tolker her kausale sammenhænge mellem hændelser ud fra individers handlinger og deres konsekvenser. Til den fortællende historieskrivning hører genrer som *historia* (historie, fortællende historieskrivning), *gesta* (handling) og *vita* (levnedsbeskrivelse). Et fællestræk for genrerne *vita* og *gesta* er deres tydelige opbyggelige funktion i overensstemmelse med romersk biografisk og kristen tradition; forfatterne fremstillede deres hovedpersoner som forbilleder.¹⁰

2 Mehl 2013, s. 261 ff.

3 Mehl 2013, s. 264 ff.

4 Heffernan 2003, s. 115 ff.; Van Seters 1983, s. 222–237, 292–306.

5 Innes & McKitterick 1994, s. 195 ff.; Heffernan 2003, s. 115–118. Jf. vedr. exemplum og typos Rapp 2010, s. 180.

6 Mehl 2013, s. 268 f. Fx Augustins *De Civitate Dei* og Orosius' *Historiae adversus paganos*.

7 Hägg 2012, s. 382 ff. Eusebius' *Vita Constantini*.

8 Schmale 1985, s. 109 ff.

9 Schmale 1985, s. 109 ff.; Guenée 1980, s. 205 ff. Krønikken adskiller sig dog fra annaler og verdenskrøniker ved at indeholde mere tolkning.

10 Schmale 1985, s. 109–112. Guenée 1980, s. 205 ff.

Under det karolingiske dynasti (751-887) blomstrede historieskrivningen i det frankiske Europa. Forfatterne eksperimenterede med flere historiske genrer og udviste særlig interesse for annaler. I lighed med romersk praksis førtes kejserlige annaler fra 780'erne og i løbet af 800-tallet genopstod den kejserlige biografi. I de kejserlige biografier fremstilles to udvalgte succesrige karolingiske kejsere som forbilleder for eftertiden.¹¹

I perioden 908-958 stod historieskrivningen stille i det østfrankiske rige, indtil diakonen af Pavia, den senere biskop Liudprand af Cremona (r. 961-972), påbegyndte sit historiske værk *Antapodosis (gengældelse)* i 958.¹² Herefter blomstrede historieskrivningen op, og inden for en forholdsvis kort periode (958-970) produceredes fem andre historiske værker.¹³

Flere forskere påpeger det nære tidslige sammenfald mellem bruddet i historieskrivningen og de skiftende magtpolitiske forhold i det frankiske Europa.¹⁴ I det frankiske Europa herskede den karolingiske slægt ubestridt i perioden 751-887. Den karolingiske slægts magtposition svækkedes, da den karolingiske kejser Karl d. Tykke (r. 881-887) blev afsat i 887 og det karolingiske kejserrige herefter blev opsplittet i flere riger.¹⁵ Det østfrankiske rige opnåede med det ottonske dynasti efterhånden forrang blandt de frankiske riger. Henrik Fuglefænger (r. 919-936) var den første konge i det ottonske dynasti (919-1024), men først hans søn, den sejrige konge og senere kejser Otto d. Store (r. 936-973), cementerede deres slægts forrangspostion i det østfrankiske rige. I 955 havde Otto d. Store nedkæmpet den interne opposition mod ham som konge samt sejret over og fordrevet de hedenske ungarere fra riget. Med Otto d. Stores erobring af det italienske kongedømme i 961 og hans efterfølgende erhvervelse af den prestigefyldte kejsertitel i Rom i 962 var det ottonske dynastis forrang i de frankiske riger et ubestrideligt faktum.¹⁶

11 Innes & McKitterick 1994, s. 199–210 ff.; Bagge 2002, s. Berschin 1991, s. 199–237, s. 388–404, 455–458. Kun kejserne Karl den Store og Ludvig den Fromme blev skildret i *vita og gesta* i 800-tallet. Det frankiske Europa omfattede størstedelen af Vest- og Centraleuropa jf. Reuter 1991, s. 21 ff., 326 ff.

12 Karpf 1985, s. 2. McClean 2009, s. 1 ff., 9 ff.; Reuter 1991, s. 2 ff.; Det østfrankiske rige bestod i det tidlige 900-tal geografisk af tyske, schweiziske, østrigske, belgiske og hollandske områder. Jf. Reuter 1991, s. 329 ff.

13 Liudprands *Antapodosis* (958–962) og *De rebus gestis Ottonis magni imperatoris* (964/965), overleveret med titlen *Historia Ottonis*. Hrotsvitha af Gandersheims, *Gesta Ottonis* (965), Adalbert af Magdeburgs *Continuatio* (966–967), Widukind af Corveys *Res Gestae Saxonicae* (967–968) og Ruotger af Skt. Pantaleons *Vita Brunonis* (965–969). For datering jf. Bagge 2002, s. 25; Berschin 1999 IV/1, s. 60; Karpf 1985, s. 6 og Leyser 1994, s. 128; McClean 2009, s. 9 f. Jf. diskussion om datering af Widukinds værk hos Bagge 2002, s. 25. Kap. 70–76 i bog 3 er tilføjet efter 973, muligvis af Widukind selv. Adalberts *Continuatio* er som det eneste annalistisk opbygget.

14 Grundmann 1967, s. 55 f., Bagge 2002, s. 24; Karpf 1985, s. 2 ff.

15 Reuter 1991, s. 119–122.

16 Reuter 1991, s. 137 ff., 160 ff., 170 ff.

Timothy Reuter, en ekspert i østfrankisk historie, angiver som forklaring på den stigende produktion af historiske værker, at forfatterne blev inspireret af Otto den Stores berømmelse og velstand.¹⁷ Heltene i Liudprands og de nye historiske værker var da også alle medlemmer af den ottonske herskerslæggt.¹⁸ Reuter giver således en sandsynlig om end overfladisk delforklaring på forfatternes interesse for Otto d. Store og hans slægt. Men det forklarer hverken, hvorfor der samtidig skete et skift i den foretrukne historiske genre eller dens særlige karakteristika. I forskningen i østfrankisk historieskrivning har dette genreskift og dets betydning ikke tiltrukket sig videre opmærksomhed. Litteraturhistorikeren Walter Berschin har dog påpeget, at biografien blev den førende genre fra 960. Berschin nævner her to særlige karakteristika ved biografien i det østfrankiske rige 960-1070, nemlig biografens nærsamtidighed med den skildrede person og biografens åbning mod historiografien med et rigshistorisk perspektiv. Berschins iagttagelser om biografien i det østfrankiske rige er interessante, fordi han herved indikerer den store og vedvarende interesse for nærsamtidige individskildringer i historieskrivningen efter 960.¹⁹

Med Liudprands *Antapodosis* synes der netop at ske et skift i den foretrukne historiske genre. De annalistisk opbyggede genrer var udbredte i 800-tallet, men var til sammenligning markant underrepræsenterede i 900-tallet. Endda forsvandt de kejserlige annaler såvel som verdenskrøniken med det fjerne tidsperspektiv.²⁰ Forfattere efter 960 situerede typisk deres værk inden for den fortællende historieskrivning, idet forfatterne benævnte deres værk og/eller dets indhold som enten *vita*, *gesta* og/eller *historia*. Liudprand og samtidige tog udgangspunkt i individet og vurderede og tolkede herskerens livsførelse med et tydeligt moralsk sigte. Her fremhævede forfatterne deres helte som forbilleder. Forfatterne skildrede fortrinsvis den nære fortid og dermed perioder, de selv havde oplevet.²¹

Skiftet i den foretrukne historiske genre er interessant af flere årsager. Fx indikerer skiftet, at byzantinsk historieskrivning muligvis tjente som forfatternes inspirationskilde. I Byzans var der netop et sammenligneligt brud (921-950) og skift i historieskrivningen. Omtrent 950 blomstrede historieskrivningen op. Denne nye historieskrivning havde et biografisk fokus. Nu tog forfatterne udgangspunkt i kejseren samt tolkede hans handlinger og livsforløb med et tydeligt moralsk

17 Reuter 1991, s. 2.

18 Schütze-Pflugk 1972, s. 65–73; Bagge 2002, s. 30 ff.; Karpf 1985, s. 25–27, 66.

19 Berschin 1999, s. vii, 59–62. Berschin inkluderer genrer som *vita*, *gesta* og *historia* i sin definition af biografi; genrer som i en middelalderhistorisk tradition anses for historiske genrer. Schmale 1985, s. 110 ff. og Guenée 1980, s. 203 ff.

20 Jacobsen 1991, s. 931 f.; Hofmann 1991, s. 898; Brunhölzl 1992, s. 20; Bagge 2002, s. 24.

21 Jf. fx *Antapodosis*, bog 1, kap. 1; Widukind, bog 1, fortale. Betegnelsen *vita* synes at være forbeholdt skildringen af enkeltindivider jf. *Vita Brunonis*.

budskab.²² Liudprands kendskab til byzantinsk historie er velkendt, omend lighederne mellem Liudprands værk og byzantinsk historieskrivning i 950'erne stadig er underbelyst.²³ Herudover indikerer Liudprand og østfrankiske forfatters fokus på nærsamtidige og samtidige lederskikkelser, at skiftet kunne begrundes med, at forfatterne lod sig vejlede af kirkelige autoriteter, særligt biskop Isidor af Sevilla (ca. 560-636). Isidor fremhævede nytten af *historia* og understregede værdien af øjenvidneskildringer herfor.²⁴

Liudprands *Antapodosis* afsluttede som nævnt en 50-årig stilstandsperiode i den østfrankiske historieskrivning. Noget tyder på, at *Antapodosis* derudover signalerede et vigtigt genreskift. Flere forskere peger også på individualiteten, originaliteten eller det nyskabende hos Liudprand og samtidige forfattere i det østfrankiske rige.²⁵ Fx brugte Liudprand herskerskildringer til at formidle positive og negative moralske eksempler. *Antapodosis* adskiller sig fra 800-tallets fortællende historieskrivning ved sin inklusion af svage amoralske herskere som negative eksempler og brugen af moralsk-kritisk satire i skildringen af disse herskere.²⁶

900-tallets forfattere af historiske værker fortsatte altså ikke bare 800-tallets forfatterpraksis, men var på hver deres måde nyskabende og skrev primært om deres egen samtid. Alligevel forbliver de mulige årsager til disse nyudviklinger i historieskrivningen uundersøgt. Jeg sætter derfor fokus på baggrundene for nyudviklinger af historieskrivningen hos Liudprand. Formålet med artiklen er at anskueliggøre nye perspektiver i yderligere undersøgelser af 900-tallets historieskrivning.

Liudprand af Cremona og Rather af Verona: Fokus og tilgang

Meget tyder på, at interaktionen mellem lærdomsmiljøerne i Italien og det østfrankiske rige bør tillægges stor betydning for nyudviklinger i 900-tallets østfrankiske historieskrivning. Liudprand selv var netop født og opvokset i Italien i Pavia og drog først til det østfrankiske rige i 950'erne. Endda herskede der stor interesse for byzantinsk historieskrivning i Italien.²⁷ Derudover betragter flere forskere netop Italien som arnested for originalitet eller nyudviklinger i 900-tal-

22 Jf. Markopoulos 2003, s. 183–186; Treadgold 2013, s. 153, 165; Jenkins 1954, s. 15–19. I en byzantinsk forskningstradition refererer historieskrivning typisk til sekulær historieskrivning, dvs. omdrejningspunktet for fortællingen er kejseren/rigshistorie.

23 Hunger 1997, s. 197 ff.

24 Deliyannis 2003, s. 3 ff.

25 Staubach 1989/1990, 462 ff. og fodnote 6, s. 463; Berschin 1999, s. 62 ff.; Misch 1955, s. 520 ff. Leonardi 2008, s. 205 ff. Jacobsen 1991, s. 917 ff., 934 ff., 937, 946.

26 Jf. fodnote 11 og Staubach 1989/1990, s. 468 ff.

27 Leonardi 2008, s. 192 f.; Leyser 1994, s. 125 f.

let. Disse forskere fremhæver Rather af Verona (r. 934-936/946/948/961-968) som en af de mest originale og betydningsfulde forfattere.²⁸ Rather var som Liudprand interesseret i at formidle moralske budskaber og demonstrerede gennem hele sit forfatterskab sin interesse for historieskrivning qua sine autobiografiske skildringer. Rathers første værk er *Praeloquia (fortaler) fra 934-936*.²⁹ *Praeloquia* beskriver og foreskriver, som den eneste moraltraktat fra 900-tallet og muligvis middelalderen, hvorledes mennesker af forskellig stand, hverv, familiemæssige tilhørsforhold, ægteskabelig status, køn og alder kunne leve et dydigt og dermed godt liv. Integreret i værket er flere autobiografiske skildringer, hvor Rather diskuterede og forsvarede sin egen høje moral og handlinger som biskop.³⁰

Liudprand satte tydeligvis *Praeloquia* højt og henviste i *Antapodosis* direkte til dette ene værk blandt Rathers værker. Liudprand omtalte *Praeloquia* som bogen om Rathers lidelser i eksilet, og Liudprand var især begejstret for den passende humor (*facetus*) og elegance (*urbanitas*), Rather havde beskrevet sine lidelser med. Denne karakteristisk pegede hen mod en anden autoritet i tiden, nemlig den antikke filosof Cicero, som Liudprand ligeledes omtalte som *facetus*.³¹ Liudprand karakteriserede endda *Praeloquia* som et værk, der i lige stor grad ville behage (*placere*) og gavne (*prodesse*) læserens intellekt.³² Muligvis afspejlede Liudprands vurdering af *Praeloquia* endda en forståelse af Rathers og *Praeloquias* høje status i de intellektuelle miljøer i det østfrankiske rige. Flere af de senere forfattere af historiske værker, som havde personligt kendskab til Rather, omtalte Rather og hans værker på positiv vis.³³ *Praeloquia* kunne dermed have tjent som inspiration for udviklingen af en ny form for historieskrivning med Liudprand som murbrækker.³⁴ Rathers *Praeloquia* danner dermed også et muligt udgangspunkt for den genopblomstring og fornyelse af historieskrivningen i det østfrankiske rige, vi kan iagttage fra 950'erne og frem.

I min undersøgelse er jeg inspireret af tilgange inden for videnshistorie såvel som intellektuel historie. Videnshistoriker Philip Sarasin karakteriserer vidnen som et semantisk indhold, som kommer til udtryk i tegnsystemer såvel som

28 Leonardi 2008, s. 207 ff.; Staubach 1989/1990, s. 462-464; Misch 1970, s. 520 ff.

29 Reid, 1991, s. vii ff. Jf. Reid 1991, s. 6 for diskussion af datering.

30 Reid 1991, s. 5; Dolbeau 1985, s. 512 f.; Renswoude 2008, s. 407; Misch, s. 520, 541 ff. Jeg definerer som Misch *Praeloquia* som en moraltraktat snarere end et fyrstespejl, da *Praeloquia* ikke kun tjener til at vejlede kongen. Jf. Rathers indholdsbeskrivelse i *Praeloquia* bog 6, 20, 21, 23 og kapitelindekset i bog 1, 2 og 3.

31 *Antapodosis*, bog 1,1; bog 3, 52. Min karakteristik af Cicero er affødt af Liudprands reference til Cicero i konteksten filosofi.

32 *Antapodosis*, bog 3, 52.

33 Jf. Renswoude 2010, s. 230. Renswoude nævner fx de samtidige forfattere: Liudprand, Ruotger og Folcuin af Lobbes.

34 *Antapodosis* riciperedes ifølge Leyser tidligt i det ottonske rige og fik et vigtigt litterært efterliv. Jf. Leyser 1994, s.135. 19 hele eller delvise udgaver af *Antapodosis* er overleveret. Jf. Tischler 2001, s. 59 ff.

diskurser. Denne viden cirkulerer mellem individer og grupper. Viden er her et historisk fænomen og således foranderlig. Inden for videnshistorie arbejder man diskursteoretisk.³⁵ Det er derfor relevant at diskutere repræsentation såvel som konstruktion af viden og dens reception i kontekst.³⁶ Jeg sætter med Sarasin fokus på, hvordan, hvornår, hvorfor en bestemt viden dukker op, hvem der er bærere af denne viden og hvilken effekt denne viden har i en specifik kontekst.³⁷ Som Sarasin opfatter jeg forfatteren som væsentlig aktør i vidensproduktionen og anerkender modtagerens aktive vidensreception.³⁸ Inspireret af James Secords videnscirkulationsbegreb anskuer jeg derfor tekster som udtryk for en dialektisk kommunikativ proces mellem forfatter og læser, hvor forfatteren aktivt forholder sig til sin læser, samtidig med at læseren også foretager aktive til- og fravalg.³⁹ Således benytter jeg i denne undersøgelse intertekstuelle referencer som et redskab til at tolke sammenhænge og hierarkier mellem tekster og dermed læsere og forfattere. Inspireret af den intellektuelle historiker Quentin Skinner anser jeg det for væsentligt at afdække forfatternes intentioner med deres værker. Formålet hermed er at opnå indsigt i værket som helhed og forstå, hvad forfatteren „gør ved at skrive“.⁴⁰ For at få indsigt i baggrunden for ændret praksis sætter jeg med Skinner fokus på forfatternes legitimerende beskrivelser af deres skrivehandlinger og sammenholder beskrivelserne med deres rent faktiske skrivehandlinger.⁴¹ I de følgende afsnit vil jeg derfor diskutere Rather af Veronas status som bærer af viden i 900-tallet, hvordan han legitimerede sin fremgangsmåde som forfatter og her forholdt sig til diskurser om forfatterautoritet og tekstfremstilling. Derudover vil jeg diskutere, hvorledes Liudprand legitimerede sin forfatterpraksis samt hvordan Liudprand aktivt reciperede Rathers udsagn i sine skrivehandlinger.

Den moralsk uangribelige forfatter: Læserens tillid til forfatterens ord

Rathers fremtid tegnede lyst, da han med kong Hugo af Arles' (r. 924-947) støtte i 931 opnåede at blive biskop af Verona. Det var dog en stakket frist, for allerede i 934 afsatte Hugo af Arles Rather fra bispeembedet og fængslede ham i Pavia under anklage for forræderi. Og det var her, Rather skrev sit værk *Praeloquia*.⁴²

35 Sarasin 2011, s. 164 ff.

36 Jf. Fairclough 2008, s. 26 ff.

37 Sarasin 2011, s. 165.

38 Sarasin, 2011, s. 170.

39 Secord 2004, s. 661; Secord 2000, s. 126.

40 Skinner 2002, s. vii, 86 f.

41 Skinner, 2002, s. 147 ff.

42 Reid 1991, s. 3 ff.

Rather skrev sandsynligvis *Praeloquia* som et middel til at overbevise de magtfulde gejstlige om det uretfærdige i hans livssituation og opnå deres støtte. I hvert fald brugte Rather umådelige ressourcer på at producere mindst tre og muligvis syv kopier af *Praeloquia*. I perioden 936-946 sendte Rather tre breve afsted til højtrangerende gejstlige med anmodning om støtte. Heri var kopier af *Praeloquia* vedlagt.⁴³ Rather henvendte et af disse breve til den Otto d. Stores bror, den senere ærkebiskop Bruno af KølN (r. 953-965). I brevet til Bruno i 946 tilbød Rather sig til Brunos tjeneste og oplyste, at Bruno gennem *Praeloquia* ville kunne se hans kvaliteter og vurdere, hvordan han kunne tjene Bruno.⁴⁴ I *Praeloquia* viste Rather i sine skrivehandlinger, hvorledes han vejledte menneskeheden til god moralsk opførsel i overensstemmelse med en biskops pligter, som den kirkelige autoritet pave Gregor den Store (ca. 540-604) anbefalede.⁴⁵ Derudover argumenterede Rather gentagne gange for, at han stadig var biskop i Guds øjne. Fx understregede Rather, at hans afsættelse skyldtes Hugo af Arles' uretmæssige handlinger. Kun Gud havde nemlig ret til at afsætte en biskop. Endda advarede Rather Hugo om, at han ville blive straffet for denne synd.⁴⁶ Hermed indikererede Rather for det første, at han måtte føre bevis for sine evner som moralsk vejleder. Og for det andet, at det var vigtigt at overbevise læserne om det ugyldige ved hans afsættelse fra bispeembedet. Rather ville her sandsynligvis overbevise sine læsere om, at hans afsættelse ikke var tegn på Guds straf. Gud belønnede nemlig det gode individ og straffede det onde i henhold til den dominerende diskurs om guddommelig retfærdighed.⁴⁷ Rather forholdt sig i en af sine legitimerende beskrivelser af skrivehandlinger netop til diskursen om guddommelig retfærdighed, da han udtalte, at flere læsere ville afvise hans ord på grund af hans manglende autoritet. Endda fortalte Rather, at han var bange for at sige noget med sig selv som autoritet, fordi læserne kunne bruge det som en anledning til at kritisere hans ord, hvis han blev straffet af Gud.⁴⁸ Rather forklarede i samme kapitel, at han anerkendte det som det sandeste udsagn: „Hvis ens livsførelse ses ned på, vil ens prædiken også foragtes.“⁴⁹ Rather mente vel, at ingen ville lytte til en person, som blev opfattet som amoralsk.⁵⁰ Rather forklarede derfor, at han havde valgt at bygge sit værk på

43 Reid 1991, s. 6; Misch 1955, s. 564; Rather af Veronas breve 2, 5, 6. Jf. for omkostninger forbundet med tekstproduktion i 900-tallet Leonardi 2008, s. 186-187.

44 Misch 1955, s. 564; Rather, brev 5.

45 Dolbeau 1985, s. 62; Misch 1955, s. 545.

46 *Praeloquia*, bog 4,17-21.

47 Denne teologisk-historiske grundforestilling om guddommelig retfærdighed er tydelig hos Regino af Prüm, Liudprand og Rather. Jf. Staubach 1989/1990, s. 480 f, s. 484 f.; Sutherland 1975, s. 392.

48 *Praeloquia*, bog 6, 25.

49 *Praeloquia* bog 6, 25: „cuius uita despicitur, restat ut et predicatio contempnatur.“ Jf. gentagelse af samme citat fra Gregor den Stores *Homelia in evangelia* bog 5, 8. Jf. Reid 1991, s. 558 slutnote 11, s. 560, slutnote 38.

50 Jf. Renswoude 2008, s. 404 ff. for diskussion af betydningen af forfatterens moral for læseren.

dem, der var enige med ham, hvis ord læserne ikke ville kunne afvise, nemlig dem som fortolkede Bibelens ord og formidlede dem på forståelig vis, dvs. dem som Rather betegnede som fædre.⁵¹ Rather ville her ikke bare demonstrere sin ydmyghed, men mente sandsynligvis, at hans egen livssituation var en alvorlig indvending mod hans forfatterautoritet.⁵²

Med Bruno af Kølns hjælp blev Rather fx abbed i det lothringiske kloster Alna i 955 og endda sørgede Bruno for, at Rather blev genindsat i bispeembedet i Verona i 961.⁵³ Brunos promovning af Rather til forskellige gejstlige embeder og særligt Rathers generhvervelse af bispeembedet af Verona i 961 signalerede således Guds velvilje og dermed Rathers forfatterautoritet. Muligvis opnåede Rather og hans tekster anerkendelse hos Liudprand og samtidige forfattere i det østfrankiske rige, fordi de netop opfattede Rather som et godt menneske på grund af hans høje gejstlige position. Flere forfattere af historiske værker, som havde personligt kendskab til Rather ytrede sig positivt om Rathers karakter og værker. Det er her væsentligt at bemærke, at Liudprand var den første forfatter, som omtalte Rather positivt.⁵⁴ Da Liudprand skrev *Antapodosis*, stod Rather højt i ottonernes gunst. Liudprand færdedes i samme kredse som Rather og havde dermed rig mulighed for at vurdere og tolke Rathers moralske habitus. Liudprand var diakon ved domkirken i Pavia og stod i kong Hugo af Arles' tjeneste fra ca. 931. Den senere konge Berengar II (r. 950-961) fordrev dog Liudprand og denne opholdt sig herefter i eksil ved det ottonske hof, tidligst fra 951 og senest fra 956. Liudprand var tilknyttet det ottonske hof, indtil han opnåede bispeembedet i Cremona 961.⁵⁵

Legitimering af brugen af kirkefædrene

Rather benyttede sig særligt af legitimerende beskrivelser af skrivehandlinger i sit forsvar for sin brug af kirkefædrene. Fx tog Rather i sin fortale til genmæle mod læserens potentielle kritikpunkter og udtalte: „Du vil finde ud af, at intet af det er mit eget, hvilket nødvendigvis vil frembringe foragt; du vil opdage, at alt er plukket fra de hellige fædres skrifter“.⁵⁶ Således italesatte Rather, at læseren ville anse det for problematisk, hvis han brugte uddrag fra de hellige fædre frem for selv at producere noget nyt. Rather fremhævede netop andetsteds, hvori hans

51 Praeloquia bog 6, 25.

52 Jf. for lignende tolkning af Rathers gentagne fremstilling af egen ydmyghed. Misch 1955, s. 528 ff.

53 Reid 1991, s. 6 ff; Misch 1970, s. 564 ff.

54 Renswoude 2010, s. 230, fodnote 20.

55 Sutherland 1988, s. 77-78; Schulmeyer-Ahl 2009, s. 326.

56 Praeloquia, bog 1, fortale: „...nil pene meum, quod fastidium gignere debeat, inuenies, cuncta ex sanctorum Patrum dictis deflorata reperies.“ Sætningen kan dog også forstås næsten omvendt: du vil næsten ikke finde noget af mit (eget i denne bog), hvad der ville kunne blive kedeligt at læse, (men) du vil finde, at alt er plukket fra de hellige fædres skrifter.

eget bidrag bestod. Her henviste han til sit værk som fortalen (*prologus*), hvor han havde vovet at indsætte meget af sit eget, om end andre først havde udforsket det samme. Kun forbindelsesleddene var hans egen opfindelse.⁵⁷ Rather præsenterede således det nye som koblingen og uddybelser af sammenhænge mellem de forskellige hellige fædres udsagn.

Rather forsvarede endda direkte sin fremgangsmåde mod potentiel kritik for, at han ikke selv bidrog med nyt. Her uddybede Rather både mulige kritikpunkter og argumenterede for det meningsfulde i sin fremgangsmåde.

„I øvrigt hvis nogen måske er irriteret over, at jeg i denne fortale har brugt de moderne fædres eksempler i samme omfang som de gamles eksempler, og af denne årsag ønsker at kalde mig *harmonisator* eller mere almindeligt *udplyndrer*, som om jeg ønskede at konstruere mit eget (værk) på andres bekostning, vil jeg med det samme give årsagen.“⁵⁸

Rather synes således at mene, at hans samtidige ville betragte det som en uskik at sammenstille de moderne og de gamles eksempler samt at kopiere andres udsagn. Umiddelbart stod Rathers nye udsagn i lettere misforhold til hans tidligere udsagn om indholdet i *Praeloquia*. Rather fortalte jo i sin fortale, at alt var taget fra fædrene, men nu anførte Rather, at han både havde gjort brug af de moderne og de gamles eksempler i samme målestok. Med de moderne (*moderna*) henviste Rather til fædrene og med de gamle (*antiqua*) til forfattere af bibelske skrifter.⁵⁹

Selv om Rather egentlig annoncerede, at han ville forklare læseren, hvorfor han både brugte eksempler fra Bibelen og fædrene i samme målestok, så forklarede Rather faktisk ikke, hvorfor han brugte eksempler fra Bibelen. Til gengæld brugte Rather meget plads på at begrunde, hvorfor han benyttede sig af fædrenes fortolkning af Bibelen. Sandsynligvis anså Rather brugen af eksempler fra Bibelen for uproblematisk. Fx fortalte Rather, at når lejligheden krævede, at man brugte Bibelens ord, så kunne man ved brug af fædrenes fortolkning undgå faren for fejltolkninger.⁶⁰ Herefter oplyste Rather, at der var to årsager til, at han havde valgt at støtte sig mere til de modernes eksempel end de hellige skrifter. For det første var Bibelens labyrint stadig uforståelig for Rather og for det andet vejledte biskopperne Basileios af Cæsarea (ca. 329-379) og Gregor af Nazianzus' (ca. 330-389)

57 Praeloquia bog 6,25.

58 Praeloquia bog 6, 24: „Ceterum si aliquem forsitan mouet, quod modernis in hac prefatione doctorum exemplis eque usus sim ut antiquis, et contentorem me, siue usitatus compilatorem hac de causa uelit dicere, quasi qui alienis sumptibus propria uelim construere, causam non immoror reddere.“ Det er også muligt at oversætte compilator med kompilator. Jeg bygger på Lewis & Shorts samt Cains oversættelse af compilare. Jf. fodnote 71.

59 Jf. Reid 1991, s. 560 slutnote 36, *Scriptures*. Dolbeau 1985, s. 513, fodnote 10, *livres scripturaires*. Hverken Dolbeau eller Reid forklarer, hvem hhv. *Pères de l'Église* og *Fathers* er.

60 Praeloquia, bog 6, 24.

forbillede ham.⁶¹ Rather fortalte om disse biskopper, at de studerede alle bøger af de hedenske grækere i 13 år, men kun accepterede de hellige skrifter. Derudover byggede de ikke deres værk og indsigt på deres egne bedreviddende ideer, men fulgte de bedstes skrifter og autoritet baseret på reglen for apostolsk succession.⁶² Rather indikererede hermed, at han selv imiterede andre biskoppers skrifter og deres forbilleder samt anså studiet af antikke bøger for passende, selvom antikke værker besad en lavere værdi end Bibelen.

Rather uddybede andetsteds sin forståelse af fædrenes forfatterpraksis. Her fortalte han, at fædrene (*medici*) skrev deres egne værker på en sådan måde, at de både imiterede deres lærere (*magistri*) og instruerede deres følgere (*discipuli*).⁶³ Implikationen heraf er, at fædrene både tjente som Rathers forbilleder og vejledere. Rather imiterede dermed sandsynligvis fædrenes forfatterpraksis i sin kombination af moderne og gamle udsagn og fulgte derudover deres anbefalinger i sit tekstvalg og valg af kristne såvel som antikke forfattere. Det var tilsyneladende Rather magtpåliggende at forsvare det meningsfulde i at kopiere fædrene. Her brugte han biskoppens autoritet og praksis som argument for sin tekstbrug.

Rathers fædre

Anerkendte græske kirkelige autoriteter i bispestanden udgjorde inspirationskilden for Rathers forfatterpraksis. Det er således sandsynligt, at Basilios af Cæsarea og Gregor af Naziansus var blandt Rathers hellige fædre, men Rather citerede ingen af disse biskopper.⁶⁴ Desværre oplyste Rather ikke læseren om, hvem hans hellige fædre var. Dermed er det både uklart, hvis forfatterpraksis Rather primært imiterede og hvis anbefalinger om tekstvalg Rather konkret fulgte. Det tyder dog på, at Rather primært tog latinske biskopper som tekstlige forbilleder for sine skrivehandlinger. I selve *Praeloquia* omtalte Rather og citerede en bred vifte af latinske biskopper. De tre hyppigst nævnte er Augustin, Gregor den Store, og Isidor af Sevilla. Rather citerede disse biskopper hhv. 35, 35 og 22 gange. Rather

61 Jf. Reid 1991, s. 560 slutnote 37. Rather anførte ikke disse biskoppers navne direkte, men gengav Rufinus' karakteristik fra *Ecclesiastica Hystoria*.

62 Praeloquia bog 6, 24. Med apostolsk succession refererede Rather sandsynligvis til den ubrudte række af indviede biskopper i den kristne kirke, som var apostlenes efterfølgere jf. Praeloquia bog 3, 10. For en lidt anden forståelse jf. Praeloquia 2, 31. Rather refererede til biskopper, præster og andre medlemmer af en hellig orden som apostlenes efterfølgere.

63 Praeloquia bog 6, 25. Rather karakteriserede sine fædre som *doctores*, og da *medicos* tilhører samme semantiske felt som *doctores* italesatte Rather vel fædrene. Rather brugte *doctores* som betegnelse for Gregor den Store, Augustin og Ambrosius og generelt for biskopper. Jf. fx Praeloquia bog 2, 18; bog 5,8 og bog 3,12.

64 Jf. Reids oversigt over citater 1984, s. 348–358.

citerede andre latinske kristne i et mindre omfang, primært dem tilhørende en religiøs orden og med 11 oftest Hieronymus (ca. 347-420).⁶⁵

Rather præsenterede andetsteds biskopperne Gregor den Store, Ambrosius (ca. 339-397) og Augustin som ubetvivlelige autoriteter. Rather understregede her, at læseren ikke kunne betvivle deres ord og underbyggede sit argument med, at de alle var fantastiske lærere, biskopper og beundret af hele verden.⁶⁶ Det er mærkeligt, at Rather undlod at inkludere Hieronymus i denne opremsning af autoriteter, for Ambrosius, Hieronymus, Augustin og Gregor den Store betegnes i dag typisk som de fire store latinske kirkefædre.⁶⁷ Muligvis anså Rather ikke Hieronymus for at være en af fædrene eller også antog Rather, at hans potentielle læsere ikke anerkendte Hieronymus som autoritet. En mulig begrundelse herfor kunne være, at Rather mente, at hans læsere ville tolke Hieronymus' lavere gejstlige rang ud fra den dominerende diskurs om guddommelig retfærdighed. For mens Gud tydeligt havde belønnet biskopperne med det højeste kirkelige embede, så var Hieronymus ikke blevet belønnet i samme grad. Selvom Rather ikke anså Hieronymus' ord som ligeså vægtige som biskoppers, så anerkendte Rather alligevel Hieronymus' værdi som forfatter. Fx påpegede Rather, at læseren skulle lægge mærke til Hieronymus' ord ved forklaring af et skriftsted fra Malakias' bog.⁶⁸ Endda karakteriserede Rather Hieronymus som en mand af sandhed og andetsteds som velsignet.⁶⁹ Muligvis mente Rather, at han kunne legitimere sin brug af Hieronymus over for kritiske læsere på grund af Augustins relation til og anerkendelse af Hieronymus.⁷⁰

At imitere kirkelige autoriteter og lytte til deres anbefalinger: Rathers brug af Hieronymus og den antikke forfatter Terents

I sine skrivehandlinger efterlevede Rather sine angivne intentioner. Han brugte tydeligt latinske kirkefædre som tekstlige forbilleder og lod sig instruere af dem. I sit forsvar for brugen af kirkefædre imiterede Rather nok Hieronymus, som i

65 Reid 1984, s. 338–354. Jf. også Reid 1991, s. 603–606. Her er lidt diskrepans i antal hhv. 38, 30, 14 og 6 gange. Jf. for direkte referencer til Augustin bare i bog 1 i Praeloquia, kap. 8, 10, 22, 31, 32, 43 og for Gregor den Store, kap. 22, 27, 32 samt for Isidor, bog 1, kap. 29, 37, 43. Til sammenligning er der kun tre referencer til Johannes Chrysostomos jf. citater Praeloquia bog 1, 39–41, 44; bog 3, 6 og for direkte reference bog 1, 44 (Johannes Chrysostomos). Jf. også Reid 1991, s. 552, slutnote 72, 76.

66 Praeloquia bog 2, 18.

67 Jf. oversigt over kirkefædre ca. 720 hos White 2015, s. 471. Hun anfører også andre forfattere som kirkefædre.

68 Praeloquia bog 1, 22.

69 Praeloquia, bog 2, 13; bog 5, 33.

70 Jf. fx Praeloquia, bog 4, 31.

en af sine fortaler (i kommentaren til profeten Micah) også tog til gennæmelse mod kritik. Hieronymus oplyste hér, at han blev anklaget for at udplyndre (*compilare*) den græske (kirkefader) Origines' (ca. 185-254) værker og anførte, at han anså kritikken for ros, da han faktisk gerne ville imitere denne mand.⁷¹ Her finder vi således som hos Rather et forsvar for udplyndring af kirkefædre og ordvalget er det samme *compilare*.⁷² Hieronymus anførte endda det prisværdige i at imitere en kirkefader. Det er desværre umuligt at afgøre, hvorvidt Rather havde læst Hieronymus' fortale.

Rathers holdning til antikke forfattere var i øvrigt ambivalent og han understregede flere steder, at Bibelens ord var af større værdi, selvom han selv i stort omfang citerede antikke forfattere.⁷³ Blandt antikke forfattere nævnte Rather kun filosoferne Seneca, Cicero, Platon og satirikeren Terents ved navn og demonstrerede herved deres højere status blandt antikke forfattere.⁷⁴ Rather anvendte primært antikke satirikere. Fx citerede Rather de antikke satirikere Terents, Persius og Juvenal 19 gange.⁷⁵ Rather refererede typisk til antikke satirikere ved allusioner. Således anførte Rather, at Augustins fortolkning af salmistens ord stemte fint overens med en poets ord. Dernæst citerede Rather den antikke satiriker Persius uden at angive hans navn.⁷⁶ Rather indikerede på denne måde den antikke forfatteres lavere værdi.⁷⁷

Netop Rathers syn på kirkefædre som både forbilleder og vejledere kan forklare, hvorfor Rather valgte at citere udvalgte antikke forfattere. Terents var den eneste antikke satiriker, som Rather nævnte ved navn i *Praeloquia*. Rather anerkendte endda validiteten af Terents' tekstkritik, idet han fortalte, at han ikke ville nævne (sine kritikeres) navne og dermed ville Terents ikke kunne kritisere ham for tankeløst at provokere nogens had imod ham.⁷⁸ Rather alluderede i dette kapitel og andre steder til Terents' *Andreia*.⁷⁹ Og måske kan Rathers titel *Praeloquia* i flertal også forstås som en skjult reference til Terents fortale i *Andreia*.⁸⁰ Terents fortalte i *Andreia*, at han spildte tid på fortaler for at svare på en gammel

71 Cain 2013a, s. 392-393.

72 Ifølge Misch er ordvalget *compilare* atypisk i middelalderen. Jf. Misch 1955, s. 560.

73 *Praeloquia*, bog 4,10, 12.

74 For direkte reference til Cicero jf. *Praeloquia*, bog 1, 24 og for Seneca bog 1, 26,27,36; bog 3, 3; bog 5, 7; Platon bog 6, 19; Terents, bog 3,1. Jf. for antikke citater Reid 1991, s. 603-606.

75 Reid 1984, s. 354-358. Jf. Reid 1981, s. 37-42; Staubach 1989/1990, fodnote 74, s. 482.

76 *Praeloquia* bog 1, 32. Jf. for andre allusioner til Persius bog 1, 32 og 36, bog 6, 26. jf. Reid 1991, s. 551, slutnote 59, 62 og s. 560, slutnote 40.

77 Dolbeau mener, at Rathers antikke citater byggede på lån fra Augustin, Ambrosius, Boethius og andre kristne forfattere. Jf. Dolbeau 1986, s. 153.

78 *Praeloquia*, bog 3, 1.

79 Dolbeau 1985, s. 533; Reid 1991, s. 605. Jf. *Praeloquia*, bog 3, 1, bog 5, 12.

80 Dolbeau 1985, s. 512, fodnote 12. Dolbeau mener, at Rather var inspireret af Augustins *Soliloquia* i titelvalget.

ondskabsfuld forfatters bagvaskelse.⁸¹ Rathers interesse for Terents kom også til udtryk i forklarende kommentarer til flere af Terents' værker.⁸²

Rathers forkærlighed for Terents kan sandsynligvis forklares med kirkelige autoriteters brug og anbefalinger. Fx anvendte Augustin også Terents i sine tidlige værker *De Trinitate* og *De Civitate Dei*.⁸³ Hieronymus havde ligeledes anført, at Terents var blandt de bedste poeter og alluderede hyppigt til Terents.⁸⁴ Endda imiterede Hieronymus Terents i flere fortaler til sine bibelske studier. Blandt andet anvendte Hieronymus netop Terents' *Andreia* som forlæg i et polemisk svar af kommentaren til profeten Micah.⁸⁵

Rather og kirkefædrenes betydning for Liudprands skrivehandlinger

Liudprand anførte, at han skrev *Antapodosis* på opfordring af den spanske biskop Recemund af Elvira (r. 958- efter 994).⁸⁶ Da Liudprand påbegyndte sit værk, var han diakon og opholdt sig i eksil i det østfrankiske rige. Det er muligvis Liudprands lavere gejstlige rang og problematiske livssituation, som fik Liudprand til, i lighed med Rather, at legitimere sit værk, indholdsvalg og egne evner som forfatter ved en biskoppelig autoritet. Liudprand anførte nemlig, at biskop Recemund bad ham om at nedskrive kejsere og kongers handlinger i hele Europa med den begrundelse, at Liudprand var øjenvidne og ikke kun baserede sin viden på det, han havde hørt. Med sin henvisning til værdien af øjenvidneskildringer alluderede Liudprand til Isidors definition af *historia*.⁸⁷ Hermed demonstrerede Liudprand for det første, at han efterlevede den biskoppelige autoritet Isidors anbefalinger. Og for det andet, at den biskoppelige autoritet Recemund stod inde for Liudprands kvalifikationer som historieskriver såvel som indholdet i *Antapodosis*.

Liudprand tog derudover ligesom Rather til genmæle mod potentielle læsers forestillede kritikpunkter. Liudprand foregreb sine kritikeres argumenter på følgende vis.

„De følgende ting afskrækkede mit intellekt fra at påbegynde mit værk: mængden af ting at sige, som jeg ikke har tilstrækkelig indsigt i og mine

81 Franko 2013, s. 36.

82 Chiesa 1998, s. 231.

83 Cain 2013a, s. 390 f., 398; Shanzer 2002, s. 33. I sine tidlige værker var Augustin positiv overfor Terents, men forholdt sig senere kritisk fx i *Confessiones*. Det er tvivlsomt, at Rather havde læst *Confessiones*, men der er belæg for hans kendskab til *De Trinitate*. Jf. Dolbeau 1985, s. 540–541; Reinswoude 2010, s. 228, fodnote 7.

84 Cain 2013a, s. 392–94; Cain 2013b, s. 407.

85 Jf. fodnote 71.

86 Jf. for datering af Recemund. Christys 2013, s.111.

87 Liudprand, *Antapodosis*, bog 1, 1. Jf. Chiesa 1998 note linje 79, s. 5 samt Deliyannis 2003, s.3 ff. Jf. for samme tematik *Antapodosis*, bog 4,1.

kritikerens misundelse. Disse, som oppustede af arrogance, er for ugidelige til at læse og mener, at de i overensstemmelse med den lærde mand Boethius' udsagn besidder hele filosofiens klædning, om end de kun besidder en lille del af den. De vil på fornærmende vis sige til mig: Vores forgængere har allerede skrevet så meget, at der vil være større mangel på læsere end skrifter og fremplapre det, som satirikerne sagde: Intet vil blive sagt, som ikke allerede er blevet sagt.⁸⁸

Liudprand italesatte her to mulige kritikpunkter mod sit værk. For det første mængden af allerede eksisterende værker og for det andet, at intet nyt vil blive sagt. Kritikernes ord karakteriserede Liudprand som fornærmende og indikerede dermed argumentets uholdbarhed. Derudover introducerede Liudprand sine mulige kritikere som misundelige. Misundelse var en særdeles kritisabel last, så Liudprand tog hermed effektivt afstand fra sine kritikere.

Liudprand havde som Rather en forkærlighed for antikke satirikere, herunder ligeledes Terents og Persius.⁸⁹ Liudprand citerede således Terents' *Eunuchus*, da han henviste til manglen på læsere i ovenstående. Staubach argumenterer overbevisende for, at Liudprands brug af dette Terents-citat er en „Rather-Reminiszens“, for Rather anførte en lignende bekymring om manglende læsere.⁹⁰ Rather skrev: „...Og jeg klagede ikke med forargelse som satirikerne, mens jeg sagde: „hvem vil læse dette.“ Rather citerede Persius, som i dette tilfælde muligvis kopierede ovenstående udsagn fra Terents *Eunuchus*.⁹¹

Forskellen i valg af referencer kan give yderligere indblik i Liudprands reception af Rather. Liudprand synes nemlig at indfri Rathers forventning til læser, da Liudprand gik til den oprindelige kilde for Persius-citatet og dermed undgik at kopiere Rather direkte, om end sætningerne rent semantisk stemte overens. Det er nærliggende at antage, at Liudprand ville undgå at blive kritiseret for at kopiere Rathers *Praeloquia* og derfor foretog et bevidst fravalg. For Liudprand kendte både Terents' og Persius' værker. Fx alluderede Liudprand 3 gange til Persius' satirer i *Antapodosis* og 36 gange til Terents' *Andreia*, *Adelphoe* og *Eunuchus*.⁹²

88 Antapodosis, bog 1, 1: Hae siquidem res animum, ne id inciperem, deterruere meum: copia, cuius sum poenitus expers, dicendi; detrectatorum invidia, qui supercilio tumentes, lectiones desides ac, secundum eruditi viri sententiam Boetii, philosophyae vestis particulam habentes totamque se habere putantes, haec mihi sunt insultantes dicturi: „Tanta decessores nostri scriptitarunt, quod multo amplius lectores quam lectiones deficient“, illudque comicum garrient; „Nichil dicetur, quod non fuerit dictum prius.“

89 Jf. fx Chiesa 1998, s. 230.

90 Staubach 1989/1990, s. 471 f.

91 Praeloquia, bog 6, 26: „Nec questus sum, iuxta comicum, egomet mihi dicendo: *Quis leget haec?*“. Jf. Reid 1991, s. 560 slutnote 40. Jf. Zietsmann 1998 for andre af Persius' omskrivninger af Terents' *Eunuchus*.

92 Chiesa 1998, s. 230.

Det er sandsynligt, at Liudprand med Rather anerkendte, at kirkefædrene både kunne fungere som forbilleder og vejledere for tekstvalg og tekstbrug.⁹³ Her lod Liudprand sig inspirere af kirkelige autoriteters forkærlighed for antikke satirikere. Liudprand valgte således sandsynligvis at alludere til Terents' *Eunuchus*, fordi flere kirkelige autoriteter anerkendte Terents som forfatter. Muligvis imiterede Liudprand endda Rathers udlægning af *Eunuchus*. Det tyder nemlig på, at Liudprand havde læst Rathers kommentar til *Eunuchus*.⁹⁴ Det kan også være, at Liudprand imiterede Augustin, for i *De Civitate Dei* benyttede Augustin sig netop af allusioner til Terents i udstrakt grad.⁹⁵ Liudprands gentagne allusioner til *De Civitate Dei* kunne netop indikere, at Liudprand havde læst og muligvis genkendt Augustins ekstensive brug af Terents i *De Civitate Dei*.⁹⁶ Dermed kunne Liudprands valg af Terents-citatet og hans gengivelse af citatet som allusion direkte skyldes Rathers praksis eller dennes anbefaling om at imitere de hellige fædre og følge deres vejledning.

Liudprand benyttede sig som Rather af antikke forfattere i stort omfang. Antik digtning og filosofi var som hos Rather i højsædet. Der er her klar overvægt af citater fra digtere, både antikke satirikere og episke digtere. Liudprand benyttede sig ligeledes som Rather overvejende af allusioner og nævnte kun to forfattere ved navn, Cicero og den episke digter Vergil.⁹⁷ Liudprand angav hermed deres anvendelighed som forfattere og citerede begge hyppigt.⁹⁸ Til gengæld omtalte Liudprand som Rather ikke en eneste antik historieskriver. Faktisk alluderede Liudprand tilsyneladende til kun én antik historieskriver, Sueton.⁹⁹ Antikke historieskrivere synes således ikke at stå i lige så høj kurs hos Liudprand som digtere og filosoffer.

Liudprand omtalte aldrig Rathers biskoppelige fædre og citerede dem sjældent. Fx alluderede Liudprand til Augustin og Isidor 8 gange, men hverken til Gregor den Store eller Ambrosius.¹⁰⁰ Referencer til Augustin og Isidor udgør således en brøkdel af de ca. 140 antikke og 148 bibelske referencer i *Antapodosis*.¹⁰¹ Selve manglen på både direkte referencer og fåtallet af allusioner til Rathers biskoppelige fædre hos Liudprand kunne tyde på, at Liudprand anså det for problematisk at kopiere biskoppelige autoriteters udsagn. Eller alternativt, at Liudprand mente, at det var upassende at referere til kirkelige autoriteter ved navn i et hi-

93 Jf. også Allen 2003, s. 35 f. Allen beskæftiger sig med historieskrivning 300–1000. Han anfører mere generelt, at historieskrivere benyttede sig af de narrative teknikker og retoriske eksempler, som deres forgængere brugte. Fx nævner Allen Hieronymus, Augustin og Isidor som forbilleder.

94 Chiesa 1998, s. 231.

95 Shanzer 2002, s. 33.

96 Chiesa 1998, s. 225.

97 *Antapodosis*, bog 1, 1, 32 og 35; bog 3, 9 og 16.

98 Chiesa 1998, s. 226 f., 232 ff. Liudprand citerede Cicero 22 gange og Vergil 55.

99 Chiesa 1998, s. 231.

100 Jf. Chiesa 1998, s. 225–234.

101 Chiesa 1998, 221–234.

storisk værk. Den manglende direkte omtale af biskoppelige autoriteter behøver dog ikke at betyde, at Liudprand ikke lod sig inspirere af kirkefædrenes værker. Flere forskere mener netop, at Liudprands baserede sit historiesyn og dermed sin forestilling om guddommelig retfærdighed på Gregor den Stores *Moralia* og via dette værk således også på Augustins *De Civitate Dei*.¹⁰²

Liudprand reciperede aktivt Rathers udsagn i *Praeloquia*. Liudprand legitimerede som Rather værdien af *Antapodosis* ved henvisning til biskoppelig autoriteter og viste, at han efterlevede Isidors anbefalinger om historieskrivning. Liudprand forholdt sig som Rather også til kritikeres mulige indvendinger mod *Antapodosis*. Her demonstrerede Liudprand ligeledes, at det var vigtigt at skrive noget nyt. I modsætning til Rather undlod Liudprand at omtale biskoppelige autoriteter og allusioner hertil var fåtallige. Årsagerne hertil er uvisse.

Rather såvel som Liudprand demonstrerede deres forkærlighed for antik digtning og filosofi, mens antik historieskrivning tilsyneladende ikke blev vurderet ligeså højt. Det er sandsynligt, at Liudprands brug af antikke satirikere enten var direkte inspireret af Rathers forbillede og/eller, at Liudprand fulgte Rathers anbefaling om at anskue kirkefædrene som forbilleder og vejledere i sit udvalg og sin brug af antikke forfattere.

Selvom Liudprand som noget nyt i en middelalderlig kontekst brugte satire til at skildre kristne svage amoralske herskere, så var det ikke nyt i sig selv. Brugen af antik satire kan fx forstås som en tilbagevenden til kirkelige autoriters forfatterpraksis. Innovation byggede således som i karolingisk tid på allerede etablerede traditioner.¹⁰³

Liudprands legitimering af *Antapodosis*

Liudprand argumenterede tydeligt for værdien af samtidig historieskrivning, hvis værdi han åbenbart forventede ikke var indlysende for læserne. Samtidig hermed demonstrerede Liudprand, hvori hans eget selvstændige bidrag bestod, idet han advokaterede for en ny form for historieskrivning i sin legitimerende beskrivelse af sin skrivehandling. Liudprand fortalte fx, at de som trættes ved den vittige Ciceros komplekse udlægning i det mindste oplivedes af heltefortællinger. Dernæst uddybede han og fortalte, at den sjæl blev syg, som udelukkende beskæftigede sig med akademikere, peripatetikere, stoikeres doktriner, hvis den hverken glædedes ved komediens nyttige latter eller den behagelige historie om helte.¹⁰⁴ Liudprand anfægtede således ikke værdien af læsningen af antik (moral)-filosofi,

102 Sutherland 1975, s. 401; Jessen, 1921, s. 15, 18.

103 Om forholdet mellem imitation og innovation jf. McKitterick 1994, s. 318 ff.

104 *Antapodosis*, bog 1,1. For genrediskussion herudfra jf. Staubach 1989/1990, s. 467–469; Balzaretti 2002, s. 118.

men forsøgte i stedet at kvalificere *Antapodosis* værdi som et mere let tilgængeligt alternativ til moralfilosofi.

Videre uddybede Liudprand det nye ved sit valgte indhold, idet han argumenterede for sin beskrivelse af kristne herskere på følgende vis:

„Når de gamle hedninges afskyelige skik ikke kun, siger jeg, ikke er gavnlige, men bare det at høre om det, er ikke så lidt skadeligt, er nedskrevet i bind for at bevare den for eftertiden, hvorfor skal man så tie om feltherrers krige, der i lige så høj grad er berømmelige som Julius', Pompejus' og hans broder Hannibals og Scipio Africanus og om værdige feltherrer. Særligt, når man om dem, når de levede helligt, deklamerer vores herre Jesus' godhed og når de begik fejl, nævner den af ham (Jesus) frelsegivende tilrettevisning. Ingen skal lade sig irritere af, at jeg indsætter kraftesløse konger og kvindagtige fyrsters handlinger i denne lille bog. Det er nemlig åbenlyst, at det er den selvsamme almægtige Guds, faderens og Helligåndens retfærdige dyd, som retfærdigt bremser disse på grund af deres forbrydelser og ophøjer andre på grund af deres værdige fortjenester.“¹⁰⁵

Her signalerede Liudprand, at der i hans samtid var en forkærlighed for at læse antikke romerske historiske værker og forholdt sig kritisk hertil. Således mente Liudprand, at det var mere passende at læse værker om kristne feltherrer end de romerske feltherrer Julius, Pompejus, Hannibal og Scipio Africanus.¹⁰⁶ Kristen historieskrivning var et bedre alternativ, for hermed kunne man undgå at læse om de skadelige hedenske skikke. Liudprand brød endda bevidst med tidens konventioner for historisk fremstilling. Liudprand forholdt sig netop til, at hans skildring af kraftesløse og kvindagtige herskere kunne irritere læseren. Liudprand forklarede i hvert fald udførligt, hvorledes man – ved Guds hjælp – kunne skelne mellem hhv. den gode og den amoralske herskers livsførelse.

Liudprand forholdt sig således specifikt til den historiske genre på flere planer. Åbenbart anså Liudprand det for væsentligt at opgradere værdien af kristen historieskrivning over for læsning af antikke romerske (moral)-filosofiske såvel som historiske værker. Derudover argumenterede Liudprand for værdien af skil-

105 *Antapodosis*, bog 1,1: *Quod si priscorum ritus execrabilis paganorum, non solum inquam non proficuus, verum auditu ipso non parum nocuus, tomis memorandum inscribitur, quid istorum imperatorum bella, Iulii, Pompeii, Hannibalis fratrisque eius Asdrubalis ac Scipionis Africani, insignium imperatorum, laudibus coaequaenda, silebitur – cum praesertim in sit domini nostri his Iesu Christi, dum Sancte vixerint, bonitas recitanda, tum si quid deliquerint, salubris ab eodem correctio memoranda? Nec moveat quempiam si enervorum facta regum principumve effimatorum huic libellulo inseruro. Una est enim iusta Dei omnipotentis, patris scilicet, filii et spiritus sancti, virtus, quae hos iuste suis pro sceleribus comprimit, illos dignis pro meritis extollit“*

106 Nelson 2008, s. 96. Sallust var populær i Liudprands samtid. Jf. også Innes & McKitterick 1994, s. 198 f. for populariteten af antikke historieskrivere som Livius, Caesar, Sueton og Tacitus i karolingisk tid.

dringer af alle konger og fyrster uden undtagelse og ligestillede også værdien af skildringer af herskeres gode og onde handlinger. Her er der et ekko af historieskrivning fra den romerske kejsertid, fx til Sueton og Sallust. Sueton skildrede både kejserens gode og onde handlinger, mens Sallust benyttede sig af negative moralske eksempler.¹⁰⁷ Liudprand kunne således have ment, at antik romersk historieskrivning var nyttig, men burde omsættes til en kristen kontekst, således at læseren undgik at blive konfronteret med skadelige hedenske skikke.

Det advarende eksempel: Det nye hos Liudprand

I sine skrivehandling efterlevede Liudprand sin angivne intention og beskrev de berømmelige såvel som de amoralske kristne herskere. Liudprand opholdt sig ved det byzantinske hof 949-950 og 960 i sin egenskab af udsending for hhv. Berengar II og Otto d. Store.¹⁰⁸ Og netop i sin inklusion og skildring af amoralske herskere i *Antapodosis* synes Liudprand at være inspireret af forfatterpraksis i byzantinsk historieskrivning. Det er i hvert fald tankevækkende, at en samtidig anonym forfatter ved det byzantinske hof ligesom Liudprand både understregede værdien af historieskrivning og forsvarede skildringen af onde herskere i sit historiske værk *Theophanes Continuatus I* (ca. 958). I fortalen adresserede den byzantinske forfatter sin opdragsgiver Konstantin VII (r.913-920/945-959.) og roste denne for hans interesse for historie. Her anførte forfatteren, at Konstantin gjorde en god gerning, fordi han genoplivede de ting, som var gået tabt i tidens strøm. Forfatteren anså det som Liudprand for nødvendigt at påpege, at Konstantin havde valgt at fortælle alt om de foregående kejsers livsførelse, selv om størstedelen var onde og på ingen måde strålende, for gode mænd kunne erkende de nyttige ting. Endda forklarede forfatteren, at det var til gavn og ikke til skade at kunne skelne mellem det ædle liv og det, der ikke var det.¹⁰⁹

Der er således flere klare paralleller mellem den byzantinske forfatter og Liudprands forsvar for værdien af historieskrivning samt for skildringen af amoralske herskere. Det er dermed sandsynligt, at Liudprand i sin legitimering af indholdsvalg i *Antapodosis* kunne være inspireret af denne byzantinske forfatter.

Det tyder på, at Liudprand også kunne være inspireret af denne byzantinske forfatters skildring af kejsere. Der er nemlig flere paralleller mellem de to forfatters skildringer af amoralske herskere. Den byzantinske forfattere henviste til kejserens syndefulde adfærd og forklarede herefter, hvorledes herskerens amoral førte til guddommelig straf. Forfatteren fremstillede fx Michael III (r. 842-867) som ugudelig qua hans manglende respekt for præsteskabet og anførte derudover

107 Mehl 2013, s. 266-269.

108 Leyser 1994, s. 126; Hunger 1997, s. 197.

109 Jf. *Theophanes Continuatus* tekst 1, fortalen og Treadgold 2013, s. 190 f.

på forskellig vis andre synder. Fx stiliserede forfatteren Michael III som fordrukken, skødesløs, brutal og promiskuøs.¹¹⁰ Forfatteren understregede specifikt Michael III's omgang med denne gudssøns mor som særligt forkastelig og upassende for en kejser. Her fortalte forfatteren, at kejseren med sine handlinger nedkaldte Guds vrede.¹¹¹ Hermed indikerede forfatteren, at mordet på Michael III i 867 var udtryk for Guds vrede. Gud beskyttede nemlig ikke Michael III mod anslaget på hans liv.¹¹²

Liudprand beskrev amoralske konger og italesatte, hvorledes de blev straffet af Gud for deres synder. Fx fortalte han om kong Hugo af Arles, at Hugo skinnede af mange dyder og kun skæmmedes af én synd, sin forkærlighed for kvinder. Liudprand kritiserede også andetsteds Hugos omgang med kvinder og oplyste her, at han på et senere tidspunkt vil fortælle, hvorledes Hugo blev straffet af Gud.¹¹³ Hugo begik imidlertid også en anden utilgivelig fejl. I sin frygt for at Berengar II skulle erobre hans rige skadede Hugo sig selv. Hugo accepterede nemlig på baggrund af dårlig rådgivning at indgå en aftale med saracenerne. I forlængelse heraf bekendtgjorde Liudprand, at hans pen på et passende sted vil fortælle, hvordan Hugo havde skadet sig selv.¹¹⁴ Lidt senere i narrativet tog Liudprand denne tråd op og fortalte, at Hugo ikke kunne undgå guddommelig straf og formå at blive herre over Berengar. Derfor skilte Hugo sig fra sin søn Lothar og overlod ham i Berengars varetægt for at drage til Provence med al sin ejendom. Senere døde Hugo på Guds bud.¹¹⁵

Liudprands såvel som den byzantinske forfatters skildring af amoralske herskere stemte overens med forestillingen om guddommelig retfærdighed hos Gregor den Store og Augustin. Liudprand kunne derfor have ment, at det var legitimt at imitere den byzantinske forfatter og ligeledes benytte sig af advarende eksempler, fordi Liudprand erkendte, at flere fædre benyttede sig af og tolkede fortællinger om syndefulde individer på samme vis, fx netop Augustin i *De Civitate Dei* og Gregor den Store i *Moralia*. Derudover var den byzantinske forfatter i *Theophanes Continuatus I* inspireret af græske antikke historieskrivere. Fx kan forfatterens mere nuancerede kejserskildringer begrundes med dennes inspiration fra Xenophon og Plutarch.¹¹⁶ Det er muligt, at Liudprand erkendte og lod sig inspirere af den byzantinske forfatters brug og adaption af antik historieskrivning til et kristent publikum.

110 Theophanes Continuatus I, bog 4, 36–39, 44.

111 Theophanes Continuatus 1, 37.

112 Theophanes Continuatus bog 1, 44.

113 Antapodosis, bog 3, 19; bog 4, 14.

114 Antapodosis bog 5, 17.

115 Antapodosis, bog 5, 31.

116 Jenkins 1954, s. 15–19.

Konklusion og implikationer

Rathers autoritet som forfatter og dermed bærer af viden var udfordret, da han skrev *Praeloquia*. Ifølge den dominerende diskurs om guddommelig retfærdighed viste Rathers livssituation netop, at Rather modtog Guds fortjente straf. I sine legitimerende skrives handlinger forholdt Rather sig til læsernes mulige indvendinger mod hans forfatterautoritet og brugte de hellige fædres autoritet til at forsvare sine ords gyldighed. Læserne ville ifølge Rather dog anse det for kritisabelt at kopiere fædrene i stedet for at konstruere et selvstændigt bidrag. Det var derfor Rather magtpåliggende at forsvare det meningsfulde i at bruge de hellige fædres ord. Rather argumenterede således udførligt for, hvorfor han både benyttede de hellige fædre som forbilleder og vejledere. Her legitimerede Rather sin brug af kirkefædrene ved hjælp af græske biskoppelige autoriteter. Hermed viste Rather for det første, hvorledes andre forfattere kunne legitimere deres værker ved hjælp af biskoppelige autoriteter. Og for det andet demonstrerede han med fædrene som sin autoritet, hvorledes kommende forfattere kunne være nyskabende i 900-tallet, nemlig ved at følge fædrenes anbefalinger og imitere fædrenes forbilleder. Rather viste således i sine legitimerende skrives handlinger, hvordan man kunne følge fædrenes eksempel og anbefalinger. Hermed fungerede biskoppelige autoriteter som de primære legitime bærere af viden. Og i sine skrives handlinger demonstrerede Rather via intertekstuelle referencer, hvordan han anvendte de antikke forfattere, som latinske kirkelige autoriteter selv brugte og/eller anbefalede.

Liudprand imiterede flere af Rathers skrives handlinger og omsatte også flere af Rathers anbefalinger om forfatterpraksis i *Antapodosis*. Liudprands intertekstuelle referencer til antikke forfattere tyder på, at han som Rather havde en forkærlighed for antikke digtere og filosoffer. Men et tegn på Liudprands aktive fravalg som læser er netop, at Liudprand til forskel fra Rather kun citerede kirkefædrene i ringe omfang og ikke omtalte dem ved navn. Liudprands manglende direkte referencer til kirkefædrene behøver dog ikke at betyde, at fædrene ophørte med at fungere som autoriteter. Fx legitimerede Liudprand som Rather netop sin egen forfatterautoritet i *Antapodosis* med henvisning til biskoppelige autoriteter. Det er derudover sandsynligt, at Liudprand på Rathers anbefaling både lod sig vejlede af og imiterede Rathers samt andre kirkelige autoriteters brug af antikke satirikere. Således er Liudprands anvendelse af antik satire et eksempel på hans aktive tilvalg af Rathers anbefalinger.

Liudprand synes ligesom Rather at mene, at det var vigtigt at skrive noget nyt. Og i sin legitimerende skrives handling plæderede Liudprand for værdien af samtidig kristen historieskrivning, som han åbenbart mente var ugleset sammenlignet med antik romersk moral filosofi og historieskrivning. Derudover argumenterede Liudprand specifikt for nytten af skildringer af gode såvel som amoralske herskere.

I sine skrivehandlinger efterlevede Liudprand netop sin angivne intention og skildrede både gode og amoralske kristne herskere. Nyt for Antopodosis er netop inklusionen af amoralske herskere. Og her var Liudprand sandsynligvis direkte inspireret af samtidig byzantinsk historieskrivning. I hvert fald forsvarede Liudprand sit indholdsvalg på næsten samme måde som i *Theophanes Continuatus I*. Endda fremstillede og tolkede Liudprand amoralske herskeres livsforløb meget lig den byzantinske forfatter. *Theophanes Continuatus I* byggede i stort omfang på græsk antik historieskrivning. Således er det muligt, at Liudprand med en kristen samtidig forfatter som sit forbillede ligeledes lod sig inspirere af kejserskildringer i antik romersk historieskrivning og tilpassede dem en kristen kontekst.

Nyudviklinger af historieskrivningen ca. 960 var sandsynligvis betinget af flere samvirkende faktorer. I samtiden lader der til at være en udbredt forestilling om, at forfattere skulle skrive om noget nyt og således ikke reproducere. Her fungerede biskoppelige kirkefædre som vejledere og forbilleder for ny forfatterpraksis. Kirkefædrenes funktion som bærere af viden fik konsekvens for forfatterens valg af antikke som kristne tekstlige forbilleder. Det tyder dog også på, at samtidig byzantinsk historieskrivning ligeledes fungerede som inspirationskilde. Yderligere studier af antik romersk og byzantinsk historieskrivning såvel som kirkefædrenes autoritet og funktion vil muligvis kunne bidrage til en mere nuanceret forståelse af nyudviklingen af historieskrivningen i 900-tallet i det østfrankiske rige. Sådanne studier ville kunne bidrage til en dybere forståelse af hvordan og i hvilket omfang Rathers og Liudprands kirkelige autoriteter fungerede som inspirationskilde for andres forfatterpraksis i 900-tallet i det østfrankiske rige.

Litteratur

- Allen, Michael 2003: „Universal History 300-1000: Origins and Western Developments.“ Deborah M. Deliyannis (red.): *Historiography in the Middle Ages*. Brill s. 17-42.
- Bagge, Sverre 2002: *Kings, Politics, and the Right Order of the World in German Historiography c. 950-1150*. Brill.
- Balzaretti, Ross 2002: „Liutprand of Cremona’s Sense of Humour“. Guy Halsall (red.): *Humour, History and Politics in Late Antiquity and the Early Middle Ages*. Cambridge University Press, s. 114-128.
- Berschlin, Walter 1991: *Biographie und Epochenstil im lateinischen Mittelalter*. Vol. 3. Chr. Anton Hiersemann Verlag.
- 1999: *Biographie und Epochenstil im lateinischen Mittelalter*. Vol. IV/1. Anton Hiersemann Verlag.
- 1980: *Griechisch-Lateinisches Mittelalter. Von Hieronymus zu Nikolaus von Kues*. Francke Verlag.

- Brunhölzl, Franz 1992: *Geschichte der lateinischen Literatur des Mittelalters*. Vol 2. Wilhelm Fink Verlag.
- Cain, Andrew 2013a: „Terence in Late Antiquity“. Antony Augustakis & Arianna Traill (red.): *A Companion to Terence*. Wiley-Blackwell, s. 380-396.
- 2013b: „Two Allusions to Terence, Eunuchus 579 in Jerome“. *Classical Quarterly* 63/1, s. 407-412.
- Deliyannis, Deborah M. 2003: „Introduction“. Deborah M. Deliyannis (red.): *Historiography in the Middle Ages*. Brill, s. 1-13.
- Christys, Ann (2013). *Christians in Andalus 711-1000*. Routledge.
- Dolbeau, François 1985. „Ratheriana II. Enquete sur les sources des ‘Praeloquia‘“. *Sacris Erudiri Jaarboek voor godsdienstwetenschappen* 28, s. 511-566.
- 1986 : „Ratheriana III. Notes sur la culture patristique de Rathier“. *Sacris Erudiri. Jaarboek voor godsdienstwetenschappen* 29, s. 151-165.
- Fairclough, Norman 2008: *Kritisk tekstanalyse. En tekstsamling*. Hans Reitzels Forlag.
- Franko, George Fredric 2013: „Terence and the Traditions of New Roman Comedy“. Antony Augustakis & Arianna Traill (red.): *A Companion to Terence*. Wiley-Blackwell, s.33-51.
- Grundmann, Herbert 1967: *Geschichtsschreibung im Mittelalter*. Vandenhoeck & Ruprecht.
- Guenée, Bernard 1980. *Histoire et culture historique dans l’Occident médiéval*. Aubier Montagne.
- Hägg, Tomas 2012: *The Art of Biography in Antiquity*, Cambridge University Press.
- Heffernan, Thomas 2003. „Christian Biography: From Foundation to Maturity.“ Deborah M. Deliyannis (red.): *Historiography in the Middle Ages*. Brill, s. 115-154.
- Hofmann, Heinz 1991: „Profil der Lateinischen Historiographie im zehnten Jahrhundert“. *Il Secolo di ferro: Mito e realtà del secolo x. Vol. 2*. Presso la Sede del Centro 837-915.
- Hrotsvitha: „Gesta Ottonis“. Walter Berschin (red.) *Hrotsvit. Opera Omnia*. De Gruyter 2013, s. 271-305.
- Hunger, Herbert 1997: „Liudprand von Cremona und die byzantinische Trivialliteratur“. Evangelos Konstantinou (red.): *Byzanz und das Abendland im 10. und 11. Jahrhundert*. Böhlau, s. 197-206.
- Matthew Innes & Rosamond McKitterick (1994): *The Writing of History*. Rosamond McKitterick (red.). *Carolingian Culture: Emulation and Innovation*. Cambridge University Press, s. 193-220.
- Jacobsen, Peter Christian 1991: „Formen und Strukturen der lateinischen Literatur der ottonischen Zeit“. *Il Secolo di ferro: Mito e realtà del secolo x. bind 2*. Presso la Sede del Centro, s. 917-946.

- Jenkins, Romilly 1954: „Scriptores post Theophanem“. *Dumbarton Oaks Papers* 8, s. 11-30.
- Jessen, Hans 1921: *Die Wirkungen der augustinischen Geschichtsphilosophie auf die Weltanschauung und Geschichtsschreibung Liudprands von Cremona*. Verlag Ratsbuchhandlung L. Bamberg.
- Karpf, Ernst 1985: *Herrscherlegitimation und Reichsbegriff in der ottonischen Geschichtsschreibung des 10. Jahrhunderts*. Franz Steiner Verlag.
- Liudprand af Cremona: „Antapodosis“: Paolo Chiesa (red.) *Liudprandi Cremonensis. Opera Omnia*. Brepols 1998, s. 169-183.
- Leonardi, Claudio 1999: „Intellectual Life“. Timothy Reuter (red.): *The New Cambridge Medieval History III c. 900-1024*. Cambridge University Press, s. 186-211.
- Leyser, Karl 1994: „Ends and Means in Liudprand of Cremona“. Timothy Reuter (red.): *Communication and Power in Medieval Europe. The Carolingian and Ottonian Centuries*. The Hambledon Press, s. 125-142.
- Maclean, Simon 2009: *History and Politics in Late Carolingian and Ottonian Europe*. Manchester University Press.
- Markopoulos, Athanasios 2003: „Byzantine History Writing at the End of the first Millenium“. Paul Magdalino (red.): *Byzantium in the year 1000*. Brill, s. 183-197.
- Mehl, Andreas 2013: „How the Romans remembered, recorded, thought about and used their past“. Kurt Raflaub (red.) *Thinking, Recording, and Writing History in the Ancient World*. Wiley & Sons, s. 256-275.
- Misch, Georg 1955: *Geschichte der Autobiographie. Vol. 2/1. Das Mittelalter. Erster Teil: Die Frühzeit. Zweite Hälfte*. Verlag G. Schulte.
- Nelson, Janet 2008: „Rulers and Government.“ Timothy Reuter (red.): *The New Cambridge Medieval History III c. 900-1024*. Cambridge University Press, s. 95-129.
- Rapp, Claudia 2010: „Old Testament Models for Emperors in Early Byzantium“. Magdalino & Nelson (red.): *The Old Testament in Byzantium*. *Dumbarton Oaks*, s. 175-197.
- Rather af Verona, brev 2, 5 og 6: Fritz Weigle (red.): *Die Briefe des Bischofs Rather von Verona*. Hermann Böhlau Nachfolger 1949, s. 20-21, 29-33.
- „Praeloquia“: Peter L.D Reid (red.): *Phrenesis Dialogus Confessionalis Exhortatio et Preces*. Brepols 1984, s. 3-196.
- Reid, Peter L. D. 1981: *Tenth-Century Latinity: Rather of Verona*. Undena Publications.
- 1991: *The Complete Works of Rather of Verona*. Translated with an Introduction and Notes. *Medieval & Renaissance Texts & Studies*. Binghamton.

- Renswoude, Irene van 2010: „The Sincerety of Fiction. Rather and the Quest for Selfknowledge“.Corradini et al. (red.) *Egotrouble Authors and their Identities in the Early Middle Ages*. Verlag der österreichischen Akademie der Wissenschaften, s. 227-242.
- 2008: „The word once sent forth can newer come back“: Trust in Writing and the Dangers of Publication“: Schulte et al. (red.): *Strategies of Writing. Studies on Text and Trust in the Middle Ages*. Brepols, s. 393-413.
- Reuter, Timothy 1991: *Germany in the Early Middle Ages, c. 800-1056*. Longman.
- Sarasin, Philipp. 2011: „Was ist Wissensgeschichte?“ Internationales Archiv für Sozialgeschichte der deutschen Literatur 36:1, 159–172.
- Schmale, Franz Josef 1985: *Funktion und Formen mittelalterlicher Geschichtsschreibung. Eine Einführung*. Wissenschaftliche Buchgesellschaft.
- Schulmeyer-Ahl, Kerstin 2009: *Der Anfang vom Ende der Ottonen*. De Gruyter.
- Schütze-Pflugk, Marianne 1972: Herrscher- und Märtyrerauffassung bei Hrotsvith of Gandersheim. Steiner Verlag.
- Secord, James 2004: „Knowledge in Transit“. Isis 95:4, 654-672.
- Secord, James 2000: *Victorian Sensation. The Extraordinary Publication, Reception, and Secret Authorship of Vestiges of the Natural History of Creation*. The University of Chicago Press.
- Shanzer, Danuta 2002: „Laughter and Humour in the Early Medieval West“. Guy Halsall (red.): *Humour, History and Politics in Late Antiquity and the Early Middle Ages*. Cambridge University Press, s. 25-47.
- Skinner, Quentin 2002: *Visions of Politics. Vol. 3. Regarding Method*. Cambridge University Press.
- Staubach, Nikolaus 1989/1990: „Historia oder Satira? Zur literarischen Stellung der Antapodosis Liudprands von Cremona“. *Mittelateinisches Jahrbuch* 1989/1990: 24/25, s. 461-487.
- Sutherland, Jon 1988. *Liudprand of Cremona, Bishop, Diplomat, Historian*. *Studies of the Man and his Age*. Spoleto.
- Sutherland, Jon 1975: „The Idea of Revenge in Lombard Society in the eighth and tenth century: The Cases of Paul the Deacon and Liudprand of Cremona.“ *Speculum* Vol. 50, s. 391-410.
- „Theophanes Continuatus tekst 1“. M. Featherstone & J. Signes-Codoñer (red.): *Chronographiae Quae Theophanis Continuati Nomine Fertur I-IV*. Boston/ Berlin: De Gruyter, 2013, s. 8-301.
- Tischler, Matthias 2001: „Handschriftenbefunde zu den Werken Liudprands von Cremona in bayrischen und österreichischen Bibliotheken“. *Zeitschrift für bayrische Landesgeschichte* 64/1, s. 59-82.
- Treadgold, Warren 2013: *The Middle Byzantine Historians*. Palgrave Macmillan.

- White, Carolinne 2015: „The Latin of the Fathers“. Ken Parry (red.). *The Wiley Blackwell Handbook to Patristics*. Blackwell Wiley, s. 471- 486.
- Van Seters; John 1983: *In Search of History. Historiography in the Ancient World and the Origins of Biblical History*. Yale University Press.
- Widukind: „Res Gestae Saxonicae“: Rudolf Buchner & Franz-Josef Schmale (red.): *Quellen zur Geschichte der sächsischen Kaiserzeit*. Wissenschaftliche Buchgesellschaft 1977, s. 16-182.
- Zietsman, J. C. 1998: „A Comic Scene with a Stoic Message: Terence’s Eunuchus in Persius’ Satire 5.161-175“. *Akroterion* 43, s. 43-51.

Websteder

- Lewis & Short. Latin Word Study Tool. Perseus Digital Library, Department of Classics, Tuft University. <http://www.perseus.tufts.edu/hopper/morph?l=compilare&la=la#lexicon> (Besøgt 2/11 2019)

Summary

New developments in history writing

Ecclesiastical authorities as role models and instructors

With Liudprand of Cremona’s work, *Antapodosis*, historical writing began to flourish in the East Frankish Kingdom after a 50-year period of absence. The dominant historical genre also experienced a shift. The predominant genre was now person oriented narrative history writing while annalistic history writing became less widespread. Each writer was even innovative in his own way. The explanation for new developments within history writing should be found in the writers’ views on conventions for text construction that is recognized knowledge about good writer’s practice. Liudprand of Cremona viewed the learned authority Rather of Verona as his role model. Based on Rather’s work *Praeloquia* and Liudprand’s *Antapodosis*, the article therefore examines these writers’ representation and legitimation of their practice. Hereby, it was established that the writers viewed novelty as means to justify the writing of texts. Rather showed future writers how they could innovate as he argued that the holy fathers should be seen as role models and instructors for posterity. Liudprand demonstrated by his use and selection of classical authors how he followed Rather and other ecclesiastical authorities. Further Liudprand’s defense and choice of historical content indicates that another source of inspiration was contemporary Byzantine history writing.